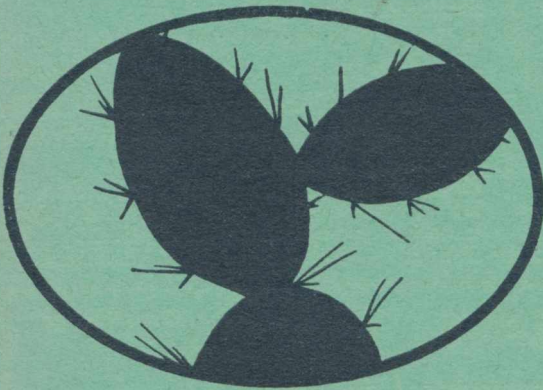

SUCCULENTA

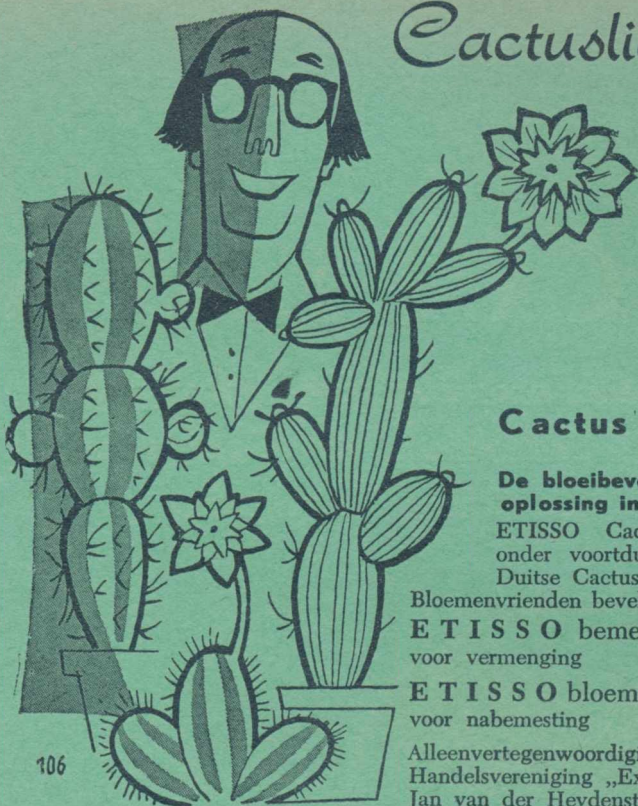
Nederlands-Belgische Vereniging
van Liefhebbers van Cactussen
en andere Vetplanten

1956

No. 3

Voorzitter: A. F. H. BUINING, „Hohorst”, Hamersveld (Utrecht).
Secretaresse: Mevrouw J. GRULLEMANS—VAN BERGHEM,
Hereweg 19, Lisse.
Penningmeester: G. D. DUURSMA, „Vijversburg”, Rijperkerk (Fr.)
Postgiro no. 133550.

Cactusliefhebbers

over
de gehele
wereld
gebruiken

Cactus mesttabletten met sporenelementen

De bloeibevorderende voedings-
oplossing in het gietwater.

ETISSO Cactus-mesttabletten staan
onder voortdurende controle van de
Duitse Cactusvereniging.

Bloemenvrienden bevelen wij aan :

ETISSO bemestings **POEDER**
voor vermenging — Bij verpotten.

ETISSO bloemen-mest**KEGELTJES**
voor nabemesting — Bloeibevorderend.

Alleenvertegenwoordiging:

Handelsvereniging „Excelsior”, Amsterdam, 2e
Jan van der Heydenstraat 24. — C. de Mooy
& Zonen, Rotterdam, Lombardkade 21.

Dr. Burchard & Cie — Chemische Fabriek — Köln-Zollstock — Duitsland.

D. BOUWMAN

Binnen. Groothandel
Export

Grote sortering Cactussen
en prima Vetplanten

DIJKWEG 56a — HONSELERSDIJK — TELEFOON K. 1740-5168

Flinke sortering

Import - Export

Cactussen en andere Vetplanten

bij **W. J. van Kempen**

Driehuizerweg 327, Brakkestein, Nijmegen, Tel. 23377, Giro 547230

VERMISOL

De ideale zaai- en kweekbodem voor
cactussen en vetplanten.

Steriel, luchtig en sterk waterhoudend.

Uitzonderlijk hoge opkomst en sterk wortelgestel. **NEEMT PROEF!**

Prijs per kilogram (10 liter) f 0,70, excl. emballage.

Prijs per baal (100 Liter) f 5,95, inclusief emballage.

Af magazijn te Dordrecht.

VERMISOL wordt uitsluitend geleverd door :

FIRMA J. J. H. REPPHEL

NIEUWE HAVEN 4 — DORDRECHT — TELEFOON 4892.

Nederlands-Belgische Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

SUCCULENTA

Redacteur: A. J. A. UITEWAAL, Alexander Boersstraat 25huis, Amsterdam-Zuid.

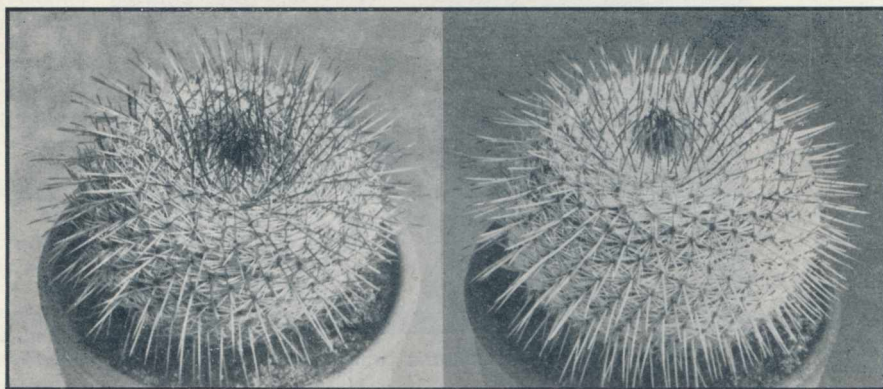
Medewerkers: Dr. H. W. DE BOER, Haren (Gron.) — Dr. B. K. BOOM, Wageningen — A. F. H. BUINING, Hamersveld — J. A. JANSE, Bennebroek — Mej. J. J. E. v. d. THOORN, Apeldoorn, e.a.

Niet-alledaagse Succulenten V

Het is niet zo gemakkelijk als het aanvankelijk leek, om voor deze rubriek telkens weer een niet-alledaagse succulent te vinden. Vrij zeldzame succulente planten zijn er volop, de moeilijkheid is echter, je hebt niet altijd foto's om een praatje te illustreren, want het heeft meestal niet veel zin over een min of meer zeldzame plant te schrijven als je er de lezer geen goede indruk van kunt geven en voor dit laatste is een afbeelding noodzakelijk.

Dan nog iets: om een goed artikel over bepaalde planten te schrijven — nee, niet voor een eenvoudig babbeltje als dit — dient men over kennis en ervaring en ook over literatuur te beschikken. Het maken van foto's van planten is ook niet gemakkelijk, maar toch niet zo moeilijk als het lijkt. Ik zal een goeie kennis van me eens vragen, om een stukje over fotograferen te schrijven; volgens diens zeggen is het erg gemakkelijk, als je maar weet hoe je fotograferen moet.

De nevensgaande mooie foto's van planten van het geslacht *Mammillaria* — een

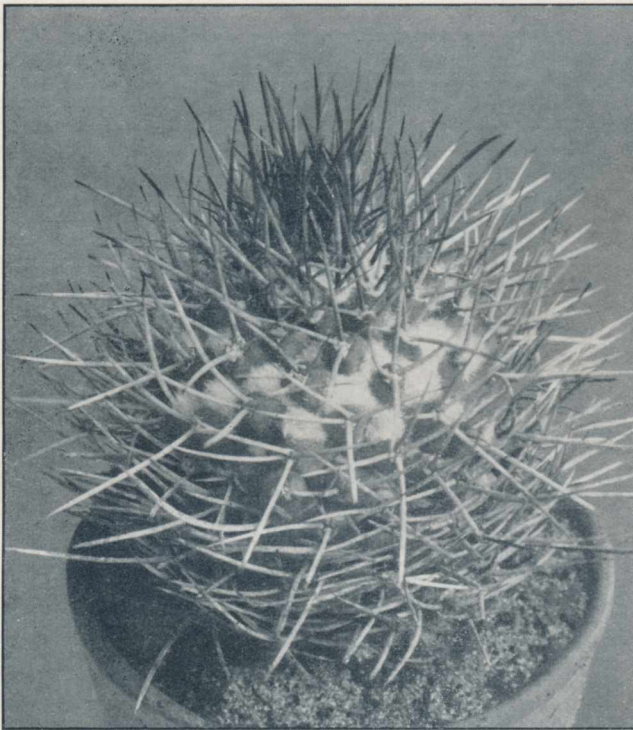
Twee vormen van *Mam. vaupelii*, enigszins verschillend wat de kleur van de bedoornig betreft.

andere keer plaatsen we nog meer foto's van dit soortenrijke genus — dienen er hoofdzakelijk toe om deze rubriek een degelijk cachet te verlenen. Een klein kunstje, om uit het een of andere boekwerk een uitvoerige diagnose over te schrijven en die er bij te zetten. Ik vrees echter, dat een droge opsomming als: middendorens 2, recht, 6-7 mm lang, de ene zus, de andere zo; randdorens 12, straalsgewijs geplaatst, 1-2 mm lang, enz., enz., door heel veel lezers overgeslagen zou worden. Fout!! Wil je werkelijk weten, of je een bepaalde plant al dan niet bezit, dan is het vaak nodig vergelijkingen te maken aan de hand van een uitvoerige diagnose. Met een paar opper-

vlakke gegevens kom je er meestal niet. Het nut van een goede foto is haar aanvullende functie bij een incomplete beschrijving. Dat men de uitvoerige diagnose van een plant, die men toch niet bezit, slechts vluchtig of zelfs in het geheel niet leest, dat kan ik me wel indenken maar... het is niet bepaald bevorderlijk om je kennis uit te breiden!

Jammer eigenlijk, dat ik geen Mammillariaspecialist ben, dan zou ik u ongetwijfeld een heleboel over dit interessante geslacht kunnen vertellen. Er zijn verschillende specialisten op dit terrein, misschien ook bij ons, maar of ze zetten hun licht onder de korenmaat, of ze beschikken niet over foto's om daarbij artikelen te schrijven en daardoor onze belangstelling te stimuleren.

Nu geloof ik wel, dat zo'n Mammillariaspecialist het niet gemakkelijk heeft; het geslacht is zeer soorten- en vormenrijk, er bestaat een massa literatuur over deze planten, over vele periodieken verspreid, en wat de wetenschappelijke begrenzing en onderverdeling van dit geslacht betreft, schijnt het laatste woord nog lang niet gesproken te zijn. In Succulenta 1955, op p. 52 heb ik al eens gevraagd, of een expert ons

Mammillaria carnea

nu eens haarfijn zou willen inlichten over het opbreken van het oude geslacht Mammillaria, want heel goed bekende soorten zijn in nieuw opgestelde geslachten ondergebracht. We hebben zo'n bijdrage nog steeds gemist.

Kort geleden vond ik toevallig ergens iets aangekondigd over „The proposal of the reunion of the genus Mammillaria”, een voorstel dus, om het geslacht Mammillaria weer te herenigen. „Ha”, zegt snuggere Piet, „zie je nu wel, dat het goed is, dat ze ons in Succulenta daar nog maar niets over verteld hebben, dan had ik „misschien” mijn nieuwe naamplaatjes wel weer weg kunnen gooien en de oude weer op kunnen zoeken”. Inderdaad: misschien. Maar ik ben het met Piet niet eens. Wat maakt dat nu uit, een paar naamplaatjes opnieuw te schrijven? Belangrijk is te weten: waarom men bepaalde planten of groepen van planten meende af te moeten scheiden om ze een afzonderlijke geslachts-

naam te geven; waarom men meende beter te doen sommige — niet alle naar ik weet — weer in het oude geslacht *Mammillaria* te herenigen. Dan zou het ook beter tot Piet doordringen, dat natuurwetenschap niet statisch is, maar dat, naarmate kennis en inzichten groeien, ons oordeel over oude waarden aan het wankelen gebracht kan worden.

Na deze nogal wat lange inleiding dan toch nog iets over de Mam's, als ik de *Mammillaria*'s zo wat familiaar mag noemen, die bij dit artikelte zijn afgedrukt.

Beginnen we met *Mam. vaupelii* Tiegler, waarvan hier twee planten zijn afgebeeld, die door de kleur der bedoornig enigszins verschillen en daardoor een enigszins afwijkend uiterlijk vertonen. Dat zou me meteen gelegenheid geven het onderwerp variabiliteit, een stokpaardje van me, te behandelen, waarvoor ik evenwel liever het woord geef aan R. T. Craig, die in *The Mammillaria Handbook* het volgende schrijft.

„De grens van de kenmerken der soorten is vaak niet duidelijk afgepaald. Sommige soorten staan geheel apart omdat er geen andere soorten zijn, die er veel op gelijken; daarentegen zijn er soorten, die deel schijnen uit te maken van een rij planten met in progressieve lijn veranderende kenmerken. Bij dit laatste type planten is het moeilijk een duidelijke scheidingslijn te trekken tussen de verschillende vormen, maar de uitersten zijn in menig opzicht zo duidelijk verschillend, dat hun onderscheid buiten elke discussie valt. Ook binnen wat gewoonlijk als een soort wordt beschouwd, komen vaak variaties voor, die enigszins afwijken van de typische vorm, doch niet genoeg om de opstelling van een afzonderlijke soort te rechtvaardigen. Een voorbeeld hiervan is de grote variatie, die somtijds wordt aangetroffen bij een enkele soort, voorkomend in een zeer beperkt gebied of aan één kant van een heuvel. Het is nauwelijks te geloven, dat de verschillende variaties, die soms gevonden worden binnen enkele honderden meters van elkaar, verschillende soorten genoemd zouden kunnen worden, alleen omdat een zwaardere bedoornig of een extra doren deze planten een afwijkend uiterlijk verleent. Zonder kennis van de variaties op de groeiplaatsen en zonder zorgvuldig onderzoek en vergelijking, zou men ze geredelijk als afzonderlijke soorten kunnen beschouwen.

Bij sommige soorten met een groot verspreidingsgebied hebben we kunnen waarnemen, dat er vaak een opmerkelijke, door de standplaats veroorzaakte variatie bij de planten optreedt. De geringe veranderingen van de typische kenmerken worden vaak duidelijker naarmate de afstand van de groeiplaats van het type groter wordt. Deze veranderingen kunnen zich zo sterk voortzetten dat de plant zelfs een nieuwe soort is geworden. Aan de andere kant hebben wij bij sommige soorten, binnen een beperkt gebied, grotere veranderingen waargenomen dan andere soorten ten toon spreiden over een gebied van honderden mijlen. Sommige soorten kunnen er op andere groeiplaatsen ook anders uitzien door het verschil in habitus, kleur der bedoornig of lengte van de dorens, maar wanneer de fundamentele kenmerken vergeleken worden, blijken deze overeen te stemmen met het type. Zulke planten krijgen vaak de rang van variëteit om deze kleine verschillen vast te leggen.”

Tot zover ons citaat; hoewel men in de verleiding zou komen nog meer aan te halen, dat wetenswaardig is.

We gaan nu weer verder met onze *Mam. vaupelii*, nl. met datgene waarin velen onzer het meeste belang stellen, nl. een beknopte beschrijving van deze soort naar Craig:

Plantenlichaam enkelvoudig, ongeveer 6 cm groot, bolvormig, bovenaan enigszins afgeplat, in het hart iets ingezonken en wollig; tuberkels in 13 en 21 spiraalvormige rijen geplaatst, vierhoekig aan de basis, bovenaan eivormig, met waterig, soms enigszins melkachtig sap, ongeveer 6 cm lang en iets minder breed; areolen alleen aanvankelijk met fijne wol; middendorens 2, de onderste 15 en de bovenste 10 mm lang, stijf, aanvankelijk bruinachtig, later grijsachtig met bruine spits; randdorens 16-21 en ca 5 mm lang, stijf, glanzend wit, aanvankelijk opwaarts gekromd, later horizontaal afstaand. Bloem buisvormig-klokvormig, ongeveer 17 mm lang en 10 mm breed, purperachtig roserood; vrucht karmijnrood; zaad oranje-bruin, glad. De *var. flavispina* Neal heeft meestal 4, soms 5 geelachtige middendorens.

Zoals uit bovenstaande beschrijving is op te maken: een nogal stijf, stug uitziende plant, die we onder de witte Mam's zouden kunnen rangschikken. Doordat de dorens niet alleen aan de spits maar voor een groter deel bruin gekleurd zijn, heeft de ene plant op onze afbeeldingen een opmerkelijk donkerder uiterlijk gekregen. Ik vind het een fraaie, symetrische soort. Verspreidingsgebied: Oaxaca, Mexico.

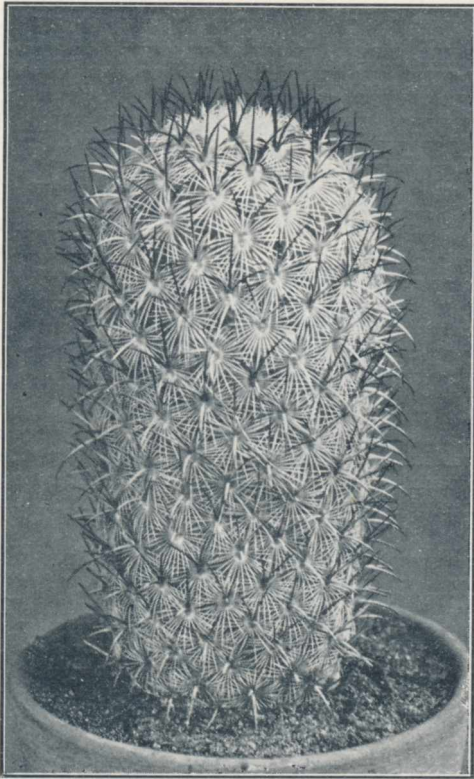
Een van de beide andere *Mammillaria*'s hierbij afgebeeld is *Mam. carnea* Zuccarini; ook hiervan geven we een beknopte beschrijving:

Plantenlichaam enkelvoudig, soms zijdelings vertakt, bol- tot cilindervormig, ongeveer 10 cm hoog; tuberkels in 8 en 13 spiralen, mat groen, piramidevormig, met melksap, 13 mm lang; areolen alleen aanvankelijk met witte wol; axillen met gele wol; middendorens 4, soms 5, verschillend van lengte, langer en forser indien in de volle zon gekweekt, de bovenste 10-20 mm, de zijdelings gerichte 6-15 mm en de onderste 15-40 mm lang, stijf, bovenste en onderste iets teruggebogen, alle vleeskleurig, met zwarte spits, geen randdorens, soms een of twee borstelvormige dorentjes. Bloem trechtervormig, tot 20 mm lang en 15 mm breed, buitenste bloembl. vleeskleurig, binnenste bloembl. rose-rood; vrucht rood; zaden lichtbruin.

Var. *robustispina* Craig; dorens forser, de onderste langer, tot 5 cm.

Verspreidingsgebied: Hidalgo, Puebla (Tehuacan), Guerrero (Taxco), Oaxaca; Mexico.

Mam. microheliopsis Werd.; plantenlichaam enkel, kort, cilindrisch, enigszins ingezonken en wellig in het hart; tuberkels in 8 en 13 spiralen, kort kegelvormig, niet hoekig, met waterachtig sap, 8-9 mm lang en breed aan de basis; areolen ellipsvormig, ongeveer 4 bij 2 mm, aanvankelijk wellig; axillen aanvankelijk enigszins wellig; middendorens 6-8, ca 6-11 mm lang, recht of teruggeslapt, eerst vleeskleurig met zwarte spits, later bruin tot donkerbruin; randdorens 30-40 en 4-8 mm lang, de bovenste korter, recht, stijf, wit- tot groenachtig geel, aan de basis een goudgeel tot bruinachtig gekleurd smal bandje rond de areolen. Bloem wijd trechtervormig, ongeveer 15 mm lang en 10 mm breed, bleek violet; vrucht bleekgroen; zaad bruin.

Mammillaria microheliopsis

De naam van deze soort duidt op overeenkomsten met *Mam. microhelia* Werd. Deze is echter een wat slanker soort, met kleinere areolen (2 bij 1 mm), nul tot 4, meestal echter 1-2 middendorens, bijna 50 dun borstelvormige, teruggeslapt, witte randdorentjes, die ook aan de basis, rond het areool, een duidelijk geel tot roodbruin gekleurd smal bandje vormen; bloemen klokvormig, groenachtig geel; vruchtjes roserood.

Verspreidingsgebied van deze beide Mam's: Queretaro, Mexico. Beide planten zijn bij de liefhebbers erg gewild, het zijn dan ook fraaie soorten.

De bij dit artikel afgebeelde planten zijn alle importplanten. Staat u afwijzend tegenover importplanten? De meeste Mammillaria-importen doen het bij ons best, getuige de vele oude importen, die vele liefhebbers nu nog bezitten. Als ik u een goede raad mag geven: kies een jonge plant, die kunt u het beste en mooiste opkweken. De grond hoeft heus niet arm te wezen, gebruik een behoorlijk voedzame grond — natuurlijk niet overdrijven en geen mest gebruiken — maar zorg er in de eerste plaats voor, dat de aarde luchtig, dus goed doorlatend is.

Foto's van de schrijver.

A. FANCIER.

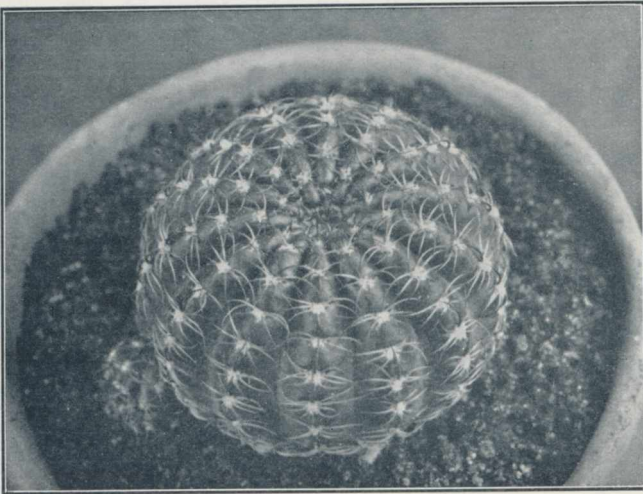
Lobivia arachnacantha Buining et Ritter sp. nov.

door A. F. H. BUINING, lid I.O.S.

Planta applanato-globosa, 4 cm lata, 2 cm alta, atrovirens, valde prolificans, costis perpendicularibus 14 constrictionibus transversalibus tuberculatis; areolae orbiculares, diam. 1½ mm, sparse lanigeræ; fasciculis spinarum araneiformibus, pectinato-patentibus; spinis omnibus leviter curvatis, spinis marginalibus 9-15, ad 5 mm longis, pallide fuscis, denique albescentibus, spina centrali singula, nigra, antrorsa, 5 mm longa. Flores gracillima infundibuliformes, lutei, tubo supra ovarium breviter (per nonnullos mm) pleno, filamenta inferiora 4 mm supra basin cavitatis libera, cellam nectariferam occultentia. Axillae squamarum receptaculi valde acuminatarum pilis griseis fuscisve munitæ. Fructus rufo-virens.

Habitat in Bolivia, prope Samaipatanam, in provincia Florida, dep. Santa Cruz, altitudine 2000 m.

Deze nieuwe soort is afgeplat bolvormig, ongeveer 4 cm breed en 2,5 cm hoog, zwartachtig groen, vormt sterk spruiten, die spoedig worteltjes vormen en zich dan van de moederplant los maken. Ribben 14, loodrecht naar beneden lopend, 7 mm breed, 3 mm hoog, door overdwarse inkepingen bij de areolen knobbeltjes vormend. De areolen zitten boven op deze knob-

Lobivia arachnacantha Buining sp. nov.

foto: Uitewaal.

beltjes; onder de areolen zijn de knobbeltjes enigermate kinvormig gezwollen; de areolen zijn op de ribben tot ongeveer 4 mm van elkaar verwijderd, ze zijn rond tot 1,5 mm in doorsnede en iets witwollig. De bedorning begint zich reeds te ontwikkelen op de jongste areolen, dit duidt op verwantschap met *Echinopsis*. Aanvankelijk vormen zich alleen randdorens, die evenals de latere dorenbundels als spinnetjes kamvormig op de areolen staan; later ontwikkelt zich één middendoren, zelden meer, aan de bovenkant van het areool, die typisch recht naar boven gebogen is en ten opzichte van de andere dorens vrij krachtig en zwart is en 5 mm lang; de randdorens zijn aanvankelijk lichtbruin, later meer barnsteenkleurig en tot wit over-

gaand, alle meer of minder gebogen; van de 9–15 randdorens is het op een na bovenste paar het langst (tot 5 mm), onderaan is een klein dorentje naar beneden gericht. Uit de bovenkant van de areolen aan de zijkant van de plant ontwikkelt zich de sterk wollige knop. De bloem is zeer slank trechtervormig, onderaan 5 mm, ter hoogte van het hymen 10 mm in doornede. Geopend is zij ongeveer 4,5 cm lang en even breed. De bloembodem (bloembuis) is aan de buitenzijde lichtgroen en bezet met zeer kleine, 1 mm lange, sterk toegespitste schubjes met wat grijze tot bruine haren in de oksels, de schubjes worden naar boven langer en gaan geleidelijk over in de smalle buitenste bloembekleedsels; de buitenste bloembekleedsels zijn lancetvormig, tot 22 mm lang en tot 2,5 mm breed en sterk toegespitst; de binnenste bloembekleedsels zijn spatelvormig, tot 22 mm lang en tot 6 mm breed, geel van kleur, met een fijn getande rode rand. Boven het zeer slanke vruchtbeginsel (pericarpellum) is de buis enige mm vergroeid; ongeveer 4 mm hierboven ontspringt de eerste groep meeldraden over een zone van ongeveer 9 mm, dan volgt een kaal gedeelte van de buis tot het hymen waar de tweede groep meeldraden ontspringt; alle meeldraden zijn ongeveer 1 cm lang en geel van kleur, de helmknopjes zijn crèmekleurig. De stamper is ongeveer 20 mm lang en groen van kleur; de 6 groene stempels komen even boven het hymen uit. De vrucht is roodachtig groen. Zaad niet bekend.

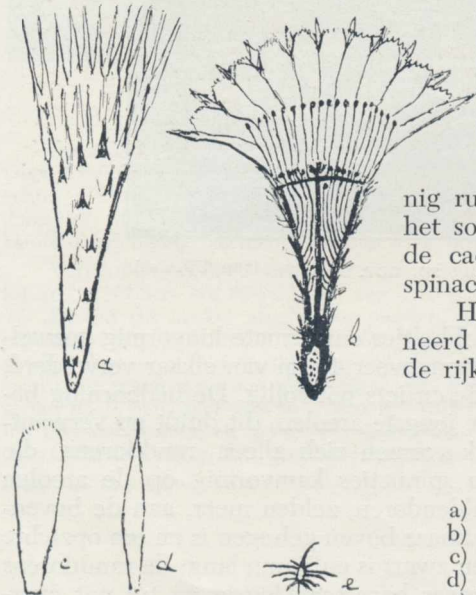
Groeiplaats: Bolivia op ongeveer 2000 m hoogte op vlakke steenachtige plaatsen bij Samaipatana, provincie Florida, departement Santa Cruz. Zij komt daar slechts zelden voor. Het plantje werd mij, met andere species, door de heer Fr. Ritter, die het op genoemde plaats verzamelde, onder nummer FR 360 gezonden. Een summiere beschrijving was bijgevoegd.

Een zuivere *Lobivia* is deze plant niet. De bedooring duidt op verwantschap met *Echinopsis*, ook de bouw van de bloem met de aanwezige nektarruimte. Wij zouden haar verwantschap willen zoeken in de richting van *Lobivia tiegeliana* Wessn. en *Lobivia peclardiana* Krainz, die ook ver-

want zijn aan *Echinopsis*.

Het plantje bloeide reeds enige maanden na ontvangst uit Bolivia en groeit tot dusverre op eigen wortel in ons klimaat goed. Het lijkt vooral voor de liefhebbers met weinig ruimte een belangrijke aanwinst in het sortiment van kleine, mooi bloeiende cactussen. De naam duidt op de spinachtige dorenbundels.

Het type-exemplaar wordt gedeponeerd in het botanisch herbarium van de rijksuniversiteit te Utrecht.

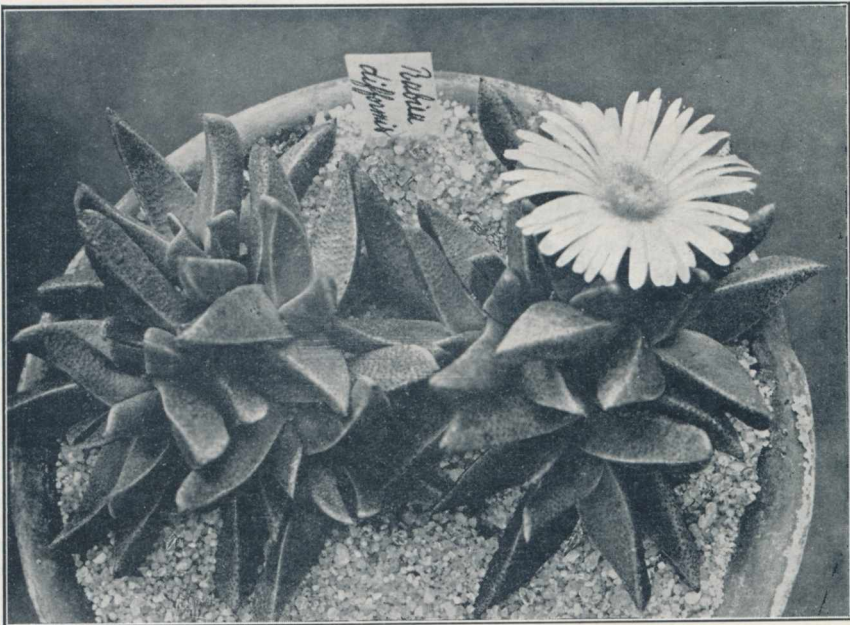
- a) Bloem even voor het open gaan.
- b) Helft van doorgesneden bloem.
- c) Binnenste bloembekleedsel.
- d) Buitenste bloembekleedsel.
- e) Dorenbundel.

Rabiea difformis (L. Bol.) L. Bol.

door Dr. H. W. DE BOER.

De geslachten *Rabiea* en *Nananthus* staan zo dicht bij elkaar en de gelijkenis bij sommige soorten van deze twee geslachten is zo groot, dat *Rabiea difformis* door Mevr. L. Bolus eerst is beschreven als *Nananthus difformis*, in Part II (blz. 392) van „Notes on Mesembryanthemum and allied genera”. Toen echter bleek, dat er zowel verschil in bouw van de bloem als van de zaaddoos tussen deze twee geslachten bestaat, is door haar de bedoelde plant op blz. 133 van Part III van genoemde „Notes” herdoopt in *Rabiea difformis*.

Het geslacht *Rabiea* is genoemd naar de heer W. A. Rabie, te Faure-smith, Oranje Vrijstaat, en omvat 8 soorten, n.l. *R. albinota* (Haw.) N.E.Br.,

Rabiea difformis (L. Bol.) L. Bol; ware grootte.

foto: Dr. de Boer.

R. albipuncta (Haw.) N.E.Br., *R. cibdela* (N.E.Br.) N.E.Br., *R. comptonii* (L. Bol.) L. Bol, *R. difformis* (L. Bol.) L. Bol, *R. jamesii* (L. Bol.) L. Bol, *R. lesliei* N.E.Br. en *R. tersa* N.E.Br. De soortnaam, *difformis*, heeft betrekking op de bladvorm. Van de genoemde 8 soorten komen *R. comptonii* en *R. tersa* zelden in verzamelingen van liefhebbers voor, de andere worden wel eens aangetroffen.

Rabiea difformis heeft, zoals alle *Rabiea*-soorten, een vrij lange, dikke, vlezige wortel en verlangt dus een diepe pot; de plant vormt enige zeer korte stammetjes, die ieder een aantal (8 à 12) dicht opeen geplaatste, kruisgewijs tegenover elkaar staande bladeren dragen. Twee tegenover elkaar staande bladeren zijn aan de voet met elkaar vergroeid (schede ½ cm lang), zij zijn min of meer ongelijk van vorm en lengte, vandaar de naam *diffor-*

mis. Erg opvallend is dit verschil echter niet; de ongelijkheid, behalve het verschil in de lengte der bladeren, bestaat hierin dat het langste blad aan de top een wat diepere kiel heeft dan het kortste.

De volwassen bladeren zijn 3 à 4 cm lang, in het midden 8–12 mm breed en 5–8 mm dik; de rugzijde is voorzien van een kiel, welke aan de basis stomp is, doch naar de top toe vrij scherp wordt, zodat de doorsnee van het blad in het midden ongeveer driehoekig is; de top eindigt in een kort, spits puntje. Het bovenzvlak is plat, vanaf het midden naar boven toe geleidelijk smaller wordend en daarbij dikwijls iets omhoog en naar één kant gebogen.

De kleur van het blad is vrij donkergroen, doordat zich op een lichtgroene ondergrond een groot aantal, met het blote oog zichtbare, donkergroene puntjes bevinden; deze donkergroene puntjes steken iets boven de oppervlakte van het blad uit, waardoor het iets ruw aanvoelt.

De bloemen, welke bij ons in de nazomer of de herfst verschijnen, hebben een diameter van 3–3,5 cm en zijn goudgeel van kleur.

Potten, schalen of volle grond?

door F. KRÄHENBÜHL.

In de winter willen wij, succulentenliefhebbers, wel eens op het afgelopen jaar terugzien. We vragen ons af: was onze kweekmethode goed, wat hebben we nagelaten, waarmede kunnen we betere resultaten bereiken en... we maken plannen voor de toekomst.

Het is ongeveer vijftientig jaar geleden, dat ik onder de bekoring van cactussen ben gekomen, het werd een ware hartstocht en het had tot gevolg, dat spoedig het ene potje naast het andere geplaatst werd. Een plantenstandaard werd na enkele weken door een kamerkasje vervangen, er kwamen daarna andere en nog weer andere kasjes bij, totdat mijn wensdroom, een kas in de tuin te bezitten, vervuld werd. Mijn collectie planten was flink gegroeid en geleidelijk kwalitatief verbeterd.

Ik vond echter die rijen potten en al die etiketten, met de namen van de planten, storend. De gewone steetiketten verving ik door kleinere, waarop ik alleen een nummer schreef, deze etiketten stak ik tot op een centimeter na in de grond. De plant werd met naam en toenaam en verdere gegevens in mijn cactusboekhouding ingeschreven.

Het probleem van al die potten was niet zo gemakkelijk op te lossen. Schalen zijn, naar mijn mening alleen goed voor zaailingen en kleine cactussen; door de geringe diepte van de in de handel verkrijgbare schalen, zijn deze voor grotere cactussen en voor planten met een sterk ontwikkeld wortelgestel minder geschikt. Ik besloot van potten en schalen af te zien en ik ging over tot het plaatsen van cactussen in de volle grond, zonder storende elementen als potten en etiketten; dus alleen planten, aarde en daartussen stenen, die het geheel het karakter van een landschap moesten geven. Alvorens mijn besluit in daden om te zetten, had ik de mening van de heer Krainz gevraagd, die mij adviseerde alleen snel groeiende soorten *Cereus* en *Opuntia* alsook geënte cactussen in de volle grond te plaatsen, bolvormige soorten moest ik liever in potten of schalen kweken. Ik heb die raad echter niet opgevolgd.

Alle planten, groot en klein, zeldzaam of niet, werden in het voorjaar in de kas in de volle grond gezet. Door met overleg mijn collectie te groeperen, bereikte ik een goed effect. Witte planten stonden voor donkergroene, verschillende geel of rood bedoornde soorten gaven de gewenste afwisseling in kleur, zuilvormige soorten deden de bolvormige goed uitkomen, kort en goed er ontstond een geheel, waarover ik tevreden was.

Lange tijd ging alles prachtig, de cactussen groeiden en bloeiden. Er was maar één groot nadeel, ik kon de planten niet goed fotograferen, want ik kon ze niet meer draaien of voor een geschikte achtergrond neerzetten. Na een jaar kwam ik tot de ontdekking van een groter nadeel, mijn planten, die vroeger altijd van ongedierte verschoond waren gebleven, hadden aan de achterkant luis. In een spiegel, achter de cactussen geplaatst, zag ik hele troepen wolluis. Om ongedierte te voorkomen had ik gespoten, maar het verdelgingsmiddel had de planten niet aan de achterkant bereikt.

Desalniettemin had ik enkele jaren veel genoeg van de niet-alledaagse opstelling van mijn planten en allen, die mijn collectie kwamen bekijken, waren verrukt. Een in een hoek geplante *Opuntia tunicata* kreeg in korte tijd ongeveer drie meter lange wortels; een klein, spaarzaam vertakt plantje, had zich tot een machtige, sterk bedoornde, bossige plant ontwikkeld, die bijna een vierkante meter in beslag nam. Schijfopuntia's maakten spruiten ter grootte van een soepbord; Cereussen groeiden dusdanig, dat ik spoedig gedwongen was ze in te korten. Bij bolvormige soorten, die ik hier en daar er tussen uit had moeten nemen om aan de expansiedrang van enkele Opuntia's tegemoet te komen, constateerde ik evenwel een tamelijk slecht wortelgestel, afgezien van enkele Mammillaria's uit de centricirrhagroep, die 3-5 vrijwel onvertakte, bijna 80 cm lange wortels hadden gevormd. Omdat mijn planten op dat tijdstip al vier jaren in de volle grond stonden, gaf ik de verbruikte grond de schuld van de slechte wortelvorming; in plaats van te bedenken, dat gebrekkige luchttoevoer wel eens de oorzaak kon zijn. Vooral Echinocactussen en Mammillaria's vertoonden een armelijk wortelgestel. Geen lichte, frisse wortelhaartjes, maar daarvoor in de plaats lege omhulsels van zieke of afgestorven wortels.

Omdat toen juist de leer van de pH-waarden van de grond bij ons, liefhebbers, ingang vond en mijn grond te alcalisch bleek te zijn; mengde ik „zure” turfmoalm door de aarde, tot de ideale pH-grens van 6-6½ bereikt was. Daar kort na het toevoegen van de turfmoalm een periode van koud weer intrad, schreef ik mijn verliezen daaraan toe. Helaas herhaalde zich het gebeurde steeds vaker; planten verrotten of vielen om, voor men er uiterlijk iets bijzonders aan had kunnen zien. Opengesneden planten vertoonden binnenin bruine, draadachtige plekken die zwakker werden hoe verder ik de plant naar de top toe afsneed, doch bij sommige planten tot de top doorliepen. Het werd mij duidelijk, dat ik met de turfmoalm de een of andere zwam, die rotting veroorzaakt, had binnengehaald.

Nadat ik in enkele weken wel honderd planten verspeeld had — en natuurlijk planten, die moeilijk te vervangen waren — ben ik begonnen de cactussen uit de grond te nemen en weer in potten en schalen te zetten. Ofschoon ik daarbij elke denkbare voorzorg in acht heb genomen, had ik later toch nog verliezen; vermoedelijk waren de rottingsbacteriën reeds tot in het plantenlichaam doorgedrongen. Ik heb de planten uit de besmette grond genomen, het wortelgestel onder een krachtige straal water goed gereinigd en daarna in een waterbad met antiseptische middelen gelegd en na droging in een nieuwe pot met aarde geplaatst, welke ik van buiten had laten komen.

Uit dit gebeuren heb ik de lering getrokken, dat de algemeen gebruikelijke methode van de cultuur in potten of schalen beslist de voorkeur verdient. Alleen snel groeiende, robuuste soorten van *Cereus* en *Opuntia* kunnen met goed gevolg uitgeplant worden, hoewel de verzorging bemoeilijkt wordt, zoals ik hierboven heb uiteengezet; waarbij dan nog het verwijderen van onkruid komt, hetgeen in potten of schalen veel gemakkelijker is.

Ik ben weer daar, waar ik vroeger was; de kringloop: potten/schalen — planten in de volle grond — potten/schalen, is gesloten.

(Vrij vertaald overgenomen uit „Mitteilungen”)

Licht, lucht en water.

door J. VAN BOVEN (vervolg)

Het eigenaardige van die cellen is dat zij leven en in staat zijn zich te vermenigvuldigen. Dat gaat, in het kort, als volgt: de verspreid liggende chromosomen rangschikken zich naar het midden van de kern en voegen zich tot een aantal rijtjes aanen; tegelijkertijd vormen zich heel fijne draadjes, welke de chromosomen overlans in twee delen scheuren, waardoor twee nieuwe kernen gevormd worden, die elk weer hetzelfde aantal chromosomen, in precies dezelfde samenstelling vertonen. Daarna vormt zich een nieuwe celwand, en uit één cel zijn er twee ontstaan. Deze twee nieuwgevormde cellen kunnen zich elk weer in tweeën delen om tezamen 4 cellen te vormen, deze 4 vormen er dan weer 4, maakt tezamen 8, enz., enz.

Bij de eencellige wezens leidt de celdeling dus tot voortplanting en vermenigvuldiging van de soort. Bij meercellige organismen, zoals dieren en planten, blijven de nieuwgevormde cellen met elkaar verenigd. Hier is het dus groei. Bij deze organismen merkt men verder nog op, dat de cellen, alhoewel in hun algemene bouw gelijk, toch ingericht zijn voor verschillende functies. Celgroepen met een gelijke functie vormen

weefsels. Zo vormen zich bij de planten verschillende weefsels, elk met een eigen doel. Sommige weefsels vormen het steunweefsel, de vaatbundels, het bladmoes etc.

Bij de vaatbundels blijven wij even stil staan. Als we een stengel van een plant afrukken, dan bemerken wij dat er binnenin sterkere draden liggen die de stengel in de lengte doorlopen: dat zijn de vaatbundels. Zij zijn gevormd van in de lengte uitgerekte cellen en dienen voor het vervoer van het sap. Een deel van die vaatbundels, de houtvaten, vervoeren het sap van de wortels naar de bladeren. Een ander deel, de zeefvaten, voeren het sap van de bladeren naar de verschillende delen van de plant.

De minerale oplossingen van de grond worden door de zuighaartjes van de wortels opgenomen. Vandaar worden deze voedingsstoffen langs de houtvaten, door de bladsteel, en de nerven, naar alle delen van de plant vervoerd.

Hoe gebeurt dit transport? Nemen wij bijv. een varkensblaas, gevuld met suikerwater van 10 %, en we kleuren dit rood met lakmoes en in de opening wordt een glazen buisje vastgebonden en dit alles wordt gedompeld in een suikeroplossing van 5 %. Na korte tijd zal het water in het buisje stijgen, en het water in de vaas neemt langzamerhand een rode tint aan. Wat is er gebeurd? Het suikerwater van 5 % is door het vlies in de blaas gedrongen, en het suikerwater in de blaas is door het vlies naar buiten gegaan.

Dit is een natuurlijk verschijnsel dat eigen is aan zekere vliezen of membranen, om zich, als ze twee vloeistoffen van verschillende dichtheid scheiden, door die vloeistoffen te laten doordringen. Dit verschijnsel noemt men „osmose”. Maar de oplossing van 5 %, die dunner is, dringt sneller door dan de oplossing van 10 %, en daardoor komt er meer oplossing binnen in de blaas, en stijgt dus het water in het buisje.

Hetzelfde gebeurt in de cellen van onze planten. De eerste cellen, waarin dat gebeurt zijn dus de cellen van de haarwortels. Alleen maar van de haarwortels, en niet de cellen van de andere gedeelten van de wortels, want deze zijn reeds te oud en zoals hiervoor reeds werd gezegd, zijn ze hard en weerstandbiedend geworden. Bij het verplanten dient men er dus op te letten die haarwortels zoveel mogelijk te behouden, om de plant in staat te stellen onmiddellijk voort te gaan met het opslorpen van voedingsstoffen uit de grond. Zo niet dan zou de plant eerst nieuwe haarwortels moeten maken, wat natuurlijk een stilstand in de groei ten gevolge zou hebben.

Nu zult ge ook begrijpen dat de voedingsstoffen in de grond, om door de plant opgenomen te worden, 't is te zeggen om door de celwanden te kunnen doordringen, moeten opgelost zijn in water. Tussen haakjes moet nog gezegd worden dat het verschil van dichtheid tussen de oplossingen in de grond, en de inhoud van de cellen, zeer groot is. Het is daardoor dat het opnemen van die oplossingen zeer snel gebeurt. Ze worden dan op dezelfde manier ook onmiddellijk opgenomen door de cellen die dieper in de wortels liggen. Het grote verschil van dichtheid tussen de celinhoud van de haarwortels en de oplossing in de grond wordt aldus behouden, en dit opnemen door de haarwortels kan aldus voortdurend gebeuren. Die osmose, of osmotische druk, kan men eigenlijk vergelijken met de werking van een persomp.

Van de buitenste cellen van de haarwortels gaan die sappen dus naar de vaatbundels. Deze vaten zijn zeer fijn. Hier is het dus de haarbuiskracht, of capillariteit, die de sappen doet stijgen.

Verder zullen wij later spreken van de verdamping in de bladeren. Deze verwekt in de vaten een negatieve druk, en werkt dus als een zuigpomp. Het zijn deze krachten, die bij sommige planten meer dan 300 atm. kunnen bereiken, die de sappen in de plant doen stijgen. Hier zouden zich, naarmate het water door verdamping uit de bladeren verdwijnt, stijgende kolommen vormen, die het sap naar de bladeren van de hoogste bomen kunnen doen stijgen. De *Sequoia gigantea* bereikt 100 m, de *Eucalyptus* kan 150 m hoog worden.

Wij weten dus, dat de plant minerale voedingsstoffen uit de grond opneemt en wel in sterk verdunde oplossingen. Deze oplossingen worden door de plant opgezogen langs de haarwortels, vandaar gaan ze door de stengels, langs de houtvaten, naar de bladeren en komen daar in de cellen van het bladmoes terecht. Deze oplossingen zijn zeer dun, ze bevatten per liter slechts een zeer kleine hoeveelheid voedingsstoffen. Dus, om zich behoorlijk te voeden, dit is te zeggen om de nodige hoeveelheid voedsel te krijgen, moet een plant een grote hoeveelheid water opnemen. Doch ge zult wel begrijpen dat van dan af de plant al dat water niet meer nodig heeft. Een klein gedeelte ervan speelt verder nog wel een rol, maar het grootste gedeelte ervan moet verdwijnen. Dit verdwijnen van het overtollige water gebeurt door verdamping, en voornamelijk (ik zeg voornamelijk en dus niet helemaal) langs de bladeren, en wel langs kleine openingen in de huid: de huidmondjes. Daarover later meer.

Notocactus müller-melchersii

Fric ex Backeberg et Knuth

door A. F. H. BUINING (lid I.O.S.)

Notocactus müller-melchersii Fric 1929 in Möllers Deutscher Gärtner-Zeitung XLIV, p. 23.

Notocactus müller-melchersii Fric, in Index Kew Suppl. VIII 1926/30, p. 160, „in obs. nomen”.

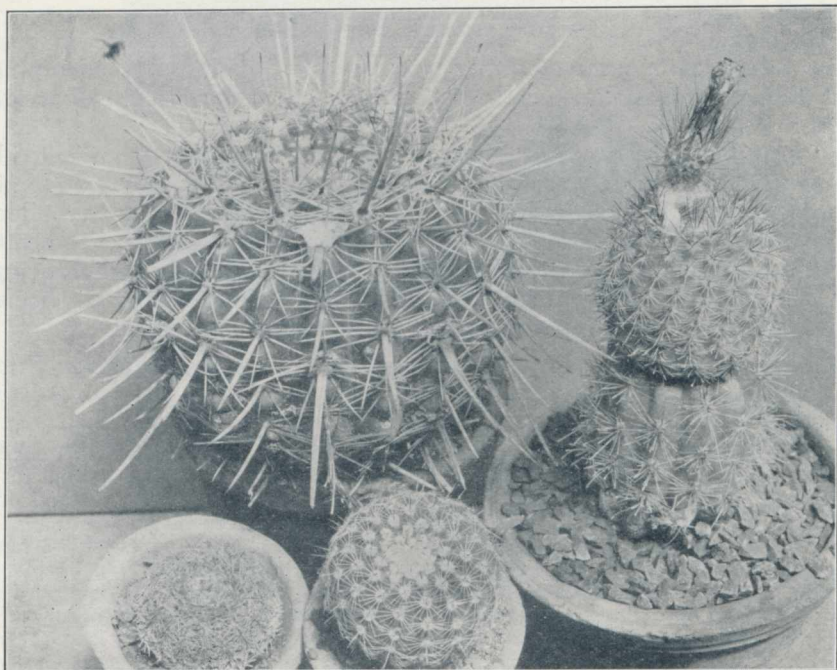
Notocactus müller-melchersii Fric (nomen nudum), Backeberg et Knuth, 1936 (Febr.) Kaktus ABC, p. 415.

Notocactus müller-melchersii, Weingart 1936 (Mei), Kaktusar 7, p. 35—36.

Notocactus müller-melchersii Fric, Werdermann in Blühende Kakteen und andere sukkulente Pflanzen, Tafel 152, 10 December 1938.

Notocactus müller-melchersii (Fric ex Werd.) Herter, Rev. S. Am. Bot. 7, 216, 1943.

De naam van deze plant werd door A. V. Fric in 1929 zonder nadere beschrijving gepubliceerd. Backeberg heeft in zijn in Februari 1936 verschenen „Kaktus A. B. C.” de plant op pag. 415 als volgt beschreven: „*Notocactus müller-melchersii* Fric 1928 (nomen nudum). Species parvior aculeis flavis, plus minusve adpressis, centrali plerumque solitario, divari-

Notocactus müller-mölleri n.n.; daarvoor links de originele door Fric geïmporteerde *Notocactus müller-melchersii* naast een zaailing van deze plant; rechts: *Frailea gracillima*.

cato, ad 5 mm longo. Uruguay: prope Montevideo". Een dergelijke diagnose zegt weinig, er werd ook geen afbeelding bij gepubliceerd. Volgens de nomenclatuurregels is hiermede de plant echter geldig beschreven. Een uitvoerige beschrijving gaf Weingart (1936) in het Tsjechische maandblad „Kaktusar”.

Backeberg en Knuth handhaafden de reeds eerder gepubliceerde naam en verbonden er bovendien nog de naam aan van Fric, buiten diens medeweten.

Het type-exemplaar van de soort, welke Fric voor ogen had toen hij de naam publiceerde, is niet bewaard gebleven, echter wel een foto van de oorspronkelijke plant. Backeberg en Knuth, noch Weingart of Werdermann hebben later een typeplant aangewezen.

De plant waaraan ik onderstaande beschrijving ontleen is afkomstig van Fric, bij wie ik haar, in 1937, uit een groep van ongeveer 50 exemplaren uitzocht. Volgens Fric toont zij veel overeenkomst met het importtype. Ik zou daarom dit exemplaar als lecto-type van de soort *Notocactus müllermelchersii* Fric ex Backeberg et Knuth willen kiezen. Deze plant bevindt zich thans nog in mijn verzameling, later zal zij echter aan het Botanisch Museum in Utrecht worden afgestaan. Onderstaande beschrijving is reeds vóór de tweede wereldoorlog opgesteld in onderling overleg met A. V. Fric en ir. K. Kreuzinger. Op verzoek van Kreuzinger is toen voorlopig van publicatie afgezien, omdat een serie artikelen over zeldzame Notocactussen in bewerking was. Fric is inmiddels gestorven en het contact met Kreuzinger is helaas verbroken. Ik meen thans deze beschrijving te moeten publiceren uit respect voor beide genoemde personen.

De plant, die door Werdermann in 1938 werd beschreven, is zeer beslist niet gelijk aan *Notocactus müllermelchersii* Fric; de bedoorniging wijkt sterk af, de plant kan men hoogstens beschouwen als een langdoornige variëteit.

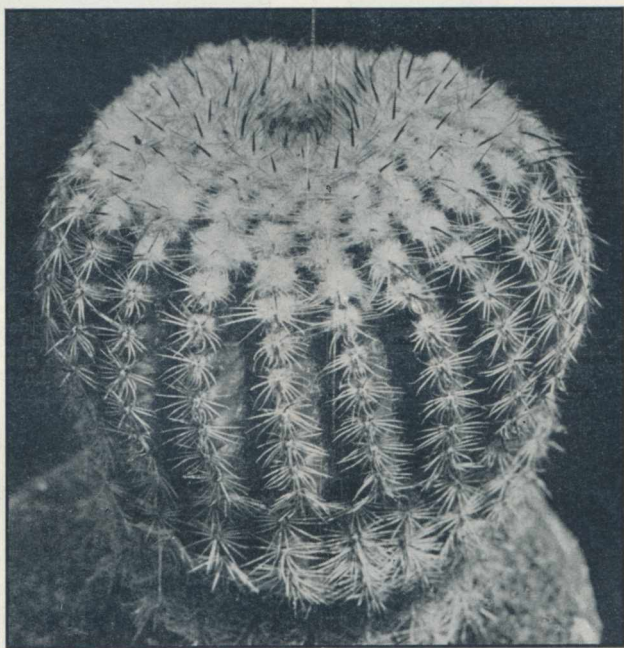
Krainz beschreef in *Kakteenkunde* 1943, p.p. 33/35 een variëteit, nl. *var. gracilispinus*. Door de fijnere bouw en de fijnere bedoorniging wijkt zij in geringe mate af van de typeplant. Kennelijk is Krainz van de veronderstelling uitgegaan, dat Werdermann het type van de soort beschreven heeft, hetgeen geenszins het geval is. Krainz kende toen blijkbaar de beschrijving van Weingart niet. Het wil mij voorkomen dat het nauwelijks zin heeft, de *var. gracilispinus* als een afzonderlijke variëteit te beschouwen.

Hierbij volgt de beschrijving van de eerder vermelde plant van Fric, welk ongeënt werd gekweekt.

PLANT kogelvormig, later iets zuilvormig, tot 8 cm in doorsnede, kleur lichtgroen, de gehele plant is als het ware met fijne dorentjes omgeven. — RIBBEN ongeveer 21, verticaal lopend, verdeeld in knobbeltjes die, vooral op latere leeftijd, tussen de areolen kinachtig naar voren steken, de ribben zijn ongeveer 4 mm van elkaar verwijderd en ongeveer 3 mm hoog. — AREOLEN even boven de knobbeltjes geplaatst (niet in de groef tussen de knobbels), doorsnede 2-3 mm, ongeveer 5-6 mm van elkaar verwijderd, aan de top met witte wol (waardoor de kop van de plant witwollig is en de middendorentjes nauwelijks uit de wol steken), die later bruin wordt en vrijwel verdwijnt. — RANDDORENS 18-20, de bovenste zwak en gewoonlijk iets gebogen, tot 3 mm lang, de overige stijf, priemvormig, tot 8 mm lang, tegen het lichaam gedrukt, alle aan de top glashelder, later meer barnsteenkleurig en aan de voet dan roodachtig. — MIDDENDORENS 2-(3), de ene schuin naar boven, de andere schuin naar beneden gericht, beide stijf priemvormig, rood, later meer bruinrood en zwakker wordend, 4-5 mm lang; bij 3 middendorens zijn er twee schuin naar boven en één schuin naar beneden gericht. Volgens Weingart zouden de twee

naar boven gerichte middendorens dezelfde kleur hebben als de randdorens; op de afbeelding van de importplant van Fric zijn met een loupe duidelijk twee donkergetinte middendorens te onderscheiden.

BLOEM dicht bij de top, 3-4 cm lang, 4-5 cm in doorsnede, vruchtbeginsel zeer dicht bekleed en bloembuis dicht bekleed met witte wol, die met de tot 1 cm lange roodbruine haren groeit uit de schubjes; buitenste bloembladen tot 3 mm breed en 25 mm lang, naar de spits lancetvormig, lichtgeel met donkerder middenstreep; binnenste bloembladen van dezelfde afmetingen en vorm, glanzend, zilverachtig geel, langs de bovenrand vrijwel doorschijnend, naar het midden iets donkerder. — **STAMPER** 1,5-2 cm lang, 1 mm dik, lichtgeel, ongeveer 5 mm boven de meeldraden uitstekend; stempels 8-10 delig, violetachtig rose, zulks in tegenstelling met de gewoonlijk rode stempels van *Notocactussen*. — **MEELDRADEN** vele, helmraden dicht rondom

Notocactus müller-melchersii Fric ex Backeberg et Knuth.

de voet van de stamper, gezamenlijk dicht aaneengesloten opwaarts gericht, in omvang iets nauwer wordend en vervolgens de helmknoppen in een dichte bundel uitstaand rond de stamper; helmraden ongeveer 7 mm lang, geel; helmknoppen langwerpig, lang 1 mm, breed 0,5 mm, lichtgeel. De bloemen openen zich bij zonschijn in de voormiddag. — **VRUCHT** eivormig, groenachtig, bezet met witte wol.

Groeiplaats: Volgens Fric in Uruguay, Sierra de los Animos; volgens Werdermann in Uruguay in de omgeving van Montevideo; volgens Herter in Uruguay, Paso Valegas. Zij is verwant aan soorten als *Notoc. floricomus* en *N. mammulosus*. Fric deelt haar dan ook in bij zijn groep „mammulosi”, Backeberg brengt ze onder bij *Neonotocactus*.

**
*

Evenals de meeste *Notocactussen* groeit en bloeit deze plant in onze kassen gemakkelijk. Zij vraagt een goede, luchtige, voedzame aarde en moet in de volle zon gekweekt worden. Indien men moeilijkheden met de groei ondervindt kunnen de jonge plantjes geënt worden op *Trichocereus spachianus* of *Trich. pachanoi*.

Cactus producten

W oestijnplanten zijn vaak niet alleen merkwaardig door hun zonderlinge verschijning en de schoonheid van hun bloemen. Sommige lieden verhogen het inkomen van de Amerikaanse staten door het verwerken van de vruchten en het ruwe materiaal van deze planten.

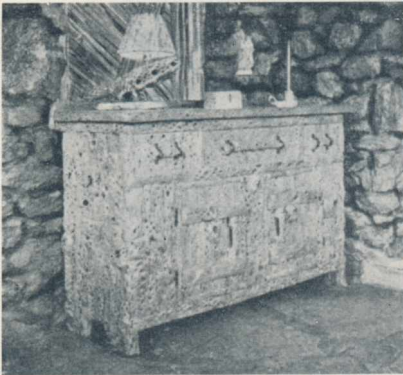
Zoals bijna iedereen weet, wordt het sap van de „maguey”, de Agave, gebruikt om mescal, pulque en tequila te maken, alcoholische producten die vooral door de Mexicanen op prijs gesteld worden. Van de Yucca, een lelieachtige plant, wordt een substantie

Mijnheer Hood vervaardigt van cactushout souvenirs voor de toeristen. Hier is hij bezig een saguaro te vellen.

Het hout van de cactus, dat voor meubelen gebruikt wordt, moet goed droog zijn. Een speciale zaag is nodig om door de taaie ribben van de saguaro heen te komen!

Hij maakte het hier afgebeelde fraaie buffet. Dit werk doet hij nu al 20 jaar; hij verkoopt doosjes voor een paar gulden maar ook ameublementen voor niet zo'n klein beetje geld.

Mej. Haley maakt kandij van cactussen en suiker. Een zaak in Tucson verscheept hiervan elke maand 'n ton naar vele streken.

gewonnen, die wordt omgezet in zeep, van de vezels van beide planten worden matten, touw en sandalen gemaakt.

De reusachtige bolcactussen leveren een pulp, overeenkomend met het vlees van de watermeloen, waarvan suikergoed wordt gemaakt, dat zo populair is, dat een firma in Tucson hiervan meer dan een ton per maand uitvoert.

De saguaro, de bekende reuzencactus (*Carnegiea gigantea*) en de cholla's, volksnaam voor diverse *Opuntia*'s, brengen ruwe materialen voort voor verbazingwekkende handwerkproducten: zowel eenvoudige als fantastische snuisterijen alsook meubelen. Deze werkstukken variëren van doosjes, die verkocht worden voor een of twee gulden tot eetkamerameublementen voor ongeveer twaalfhonderd gulden. Het hout wordt 's zomers

gekapt, als de plant heel droog is. Sommige artikelen zijn werkelijk mooi, andere slechts vreemdsoortig. Een eigenaar van een lamp, die hij in Tucson had gekocht, zuchtte „Die lamp is aardig als curiositeit maar verder nergens goed voor”.

(Overgenomen en vrij vert. uit „Holiday”)

A. FANCIER.

„Uit de Cactuswereld”

Enkele afdelingen verspreiden onder haar leden maandelijks een mededelingenblad waarin, behalve berichten die de afdeling betreffen, soms ook interessante artikelen en nuttige raadgevingen voor het kweken van onze planten voorkomen. Van deze, meestal gestencilde blaadjes, die een goed en gezellig contact tussen de leden bevorderen, noem ik slechts — omdat ik deze vaker gezien heb — die van de afdelingen Den Haag (de Kringpost), Haarlem en dat van Cactusweelde (België); het laatste doet terecht Succulenta bijna concurrentie aan!

**

*

De speciale liefhebbers van de cactus- en hebben, zou ik zeggen, de laatste tijd niet te klagen over het aantal cactusartikelen in Succulenta. Sinds enige tijd worden weer cactus- en geïmporteerd. Men mag over het kweken van importplanten denken hoe men wil, er gaat van importen een grote bekoring uit, ze verlevendigen onze belangstelling en ze vormen vaak jaren lang in onze collectie een speciale attractie. Per saldo is ook de niet-importeren geen eeuwig leven beschoren.

**

*

We krijgen in de afdelingen tegenwoordig nogal eens kleurenplaatjes te zien. De kleurenfotografie komt dan ook hoe langer hoe meer in zwang, hoewel het een vrij kostbare liefhebberij is. Een artikeltje — natuurlijk geen cursus — over het fotograferen van onze planten zou voor verschillende leden misschien aanleiding kunnen zijn om hun kostbaar bezit op de fotografische plaat vast te leggen. Een foto is een document, ook al is die maar zwart-wit. Het reproduceren van kleurenfoto's is nog zo kostbaar, dat bijna geen enkel tijdschrift met een kleine oplage, zoals Succulenta, zich de weelde van gekleurde afbeeldingen kan veroorloven.

**

*

Iets over onze vervolgartikelen. Het artikel van de heer Meesters mag velen erg technisch voorkomen, onderwerpen als het bouwen van een kas en de verwarming mogen toch wel eens grondig behandeld worden. Goede, gedegen voorlichting werpt altijd veel nut af. De heer van

Boven wijdt ons in de plantkunde in. Wil men de gedragingen van zijn planten verstaan, dan is enige botanische kennis absoluut vereist, gewapend met deze kennis zal men ook meer genieten van zijn planten beleven. Belangstelling voor bepaalde zaken houdt meestal gelijke tred met de kennis daarvan.

**

*

Het is dit jaar al het tiende jaar na de laatste wereldoorlog, dat Succulenta elke twee maanden bij u wordt bezorgd.

**

*

Wij kregen brieven van liefhebbers die schreven, dat hun petroleumverwarming hen zelfs in de afgelopen strenge winter met de koudste Februarimaand sinds het jaar 1700 — heel goed heeft voldaan. Natuurlijk waren hun kasjes gedekt met rietmatten of ander beschermend materiaal.

**

*

Volgens de aller-allernieuwste spelling zou men „filo” mogen schrijven in plaats van Phyllocactus. Is dat nu eigenlijk niet een beetje te mal? Onder welke letter moet men nu straks deze plant in een catalogus opzoeken? Cactus en Kaktus, onder de c of de k? We kunnen daarom de aanbeveling van de commissie voor de naamgeving van gekweekte planten ten volle onderschrijven, nl. voor plantennamen zo veel mogelijk de oorspronkelijke spelling te handhaven.

**

*

Over Phyllocactus gesproken: indertijd is een voorstel gedaan om deze geslachtsnaam boven de voor dit geslacht wettige naam Epiphyllum de voorkeur te geven. Dit voorstel is evenwel niet door het Int. Bot. Congres aangenomen, zodat we dus Epiphyllum dienen te zeggen en te schrijven.

**

*

Uit „Mitteilungen”: De eigenaars van tuinderijen en collecties van succulenten in de vrije natuur in Spanje en Zuid-Frankrijk, nl. Monaco en aan de Rivièra, berichtten catastrophale vorstschade. Nieuwe kassen stortten in elkaar onder de zware last van de sneeuw, die soms 175-

200 kg per vierkante meter bedroeg. In Monaco daalde de temperatuur tot -5 gr. C, bij vocht en sneeuw; in de Alpes-Maritimes daalde de temperatuur tot -9 gr. C.! In Antibes lag de sneeuw tegen Februari 50 cm hoog.

**
*

Planten, welke in een kas gekweekt, allicht te veel worden opgejaagd, vooral bij te veel voedingsstoffen en vocht, maar die overigens onder normale condities verkeren wat licht en temperatuur betreft, groeien vaak te weelderig en bloeien meestal traag. Met niet te grote hoeveelheden voedingsstoffen en vocht blijven de planten gedrongener en bloeien ze ook vroeger. Dit heeft de mening post doen

vatten, dat men de bloeibaarheid kan bevorderen door de planten geen water te geven. Een ontoereikende hoeveelheid water remt echter niet alleen de groei maar vertraagt ook de bloei. De bloei is van velerlei factoren afhankelijk, niet alleen van de leeftijd van de plant, van dag- en nachtlengte, enz. maar ook moet de plant bepaalde hormonen hebben kunnen vormen, die de overgang van de vegetatieve status naar die van de vruchtbaarheid bewerkstelligen. Een te veel aan voedingsstoffen en vocht bevorderen het eerste en vertragen het laatste, normale hoeveelheden bevorderen deze ontwikkeling en te geringe hoeveelheden voedingsstoffen en vocht vertragen de normale gang van zaken.

Hoe ik goed groeiende planten kweek

Wetenschappelijk staat vast, dat planten minstens twaalf chemische elementen kunnen opnemen n.l. stikstof, fosfor, kalium, calcium, magnesium, zwavel, ijzer, mangaan, borium, koper, zink en malybdeen. Belangrijke factoren voor het goed groeien en bloeien zijn: de assimilatie en het vormen van bladgroen.

Onder gunstige omstandigheden zal elke goede kweekbodem aan alle eisen voldoen. Voor het samenstellen van een goed grondmengsel moeten wij ons enige moeite getroosten. Een goed grondmengsel is naar mijn mening 3 delen tuingrond, 2 delen scherp zand, 1 deel klei, 1 deel turfstrooisel en 1 deel gemalen rode baksteen. Het zand en het steengruis bevorderen een goede structuur van de grond. Men dient te weten, dat mijn tuingrond compost, korrelmest en wat kippenmest bevat. Alvorens het te gebruiken, laat ik het grondmengsel een jaar buiten liggen, zodat de zon, de wind, de regen en de vorst hun invloed kunnen doen gelden.

De snelle groeiers verpot ik elk jaar, de langzame groeiers om de twee jaar in deze grond. Grote planten in de volle grond, zoals *Cereus* en *Opuntia* laat ik wegens hun uitgebreid wortelgestel vele jaren ongestoord staan, zo nodig krabbel ik wat grond weg en voeg wat nieuwe aarde toe.

Verleden jaar bloeiden mijn planten bijzonder goed, sommige bloeiden zelfs twee of driemaal. De eer hiervan komt de zon toe, die zich verleden jaar ongewoon vaak heeft laten zien.

Meer bloem dan plant!

foto : Doorgeest.

Hierbij treft u een foto aan van *Lob. famatimensis*, ik bezit deze plant onder die naam. De plant tooidde zich met 35 bloemen; de gele, in doorsnede 5 cm grote bloemen blijven ongeveer twee dagen open. De plant mag misschien geen uitzonderlijke soort zijn, uitzonderlijk is gewis het grote aantal bloemen dat ze heeft voortgebracht.

A. DOORGEEST.

import
export

Cactussen en andere Succulenten

telefoon 332556
postrekening 172446

F. Jansen
's-Gravenhage

Leyweg 24

Financieel Overzicht Succulenta 1955.

ONTVANGSTEN :

Saldo per 1 Januari 1955	f 3.146,44
Geïnde contributies 1954	f 298,70
Geïnde contributies 1955	f 4.265,15
Geïnde contributies 1956	f 160,00
Geïnde contributies 1957	f 5,00
Verkoop oude jaargangen	f 50,02
Advertenties	f 157,00
Verkoop insignes	f 52,00
Verkoop boekjes C. en V.	f 250,00
Afdelingsbijdragen	f 4,50
Rente Boerenleenbank	f 61,97

f 8.450,78

UITGAVEN :

Druk- en verzenkosten Succ.	f 2.801,54
Verenigings drukwerk	f 293,20
Copiëerinr. Spido Amersfoort	f 36,05
Jubileumgift Kring Haarlem	f 25,00
Kring Haarlem, gegrav. krans	f 13,91
Onkosten secretariaat	f 152,26
Onkosten 2e secretariaat	f 38,06
Onkosten redactie	f 30,19
Onkosten penningmeester	f 30,32
Onkosten bibliotheek	f 21,70
Recht postkwitanties	f 22,29
Restitutie afdelingsbijdragen	f 4,50
Saldo 31 December 1955	f 4.981,76

f 8.450,78

Bestuursmededelingen.

ALGEMENE VERGADERING.

Mededelingen over de Algemene Vergadering zullen in verband met de Jubileumtentoonstelling te Den Haag, in het volgende nummer worden bekend gemaakt.

DE GRASHEUVEL.

Zondag 13 Mei n.m. 2 uur op de Grasheuvel vergadering van het Hoofdbestuur, samen met leden en fellows van de I.O.S., in verband met het uiteindelijk opzetten van de plannen voor het Congres in 1957.

De daaropvolgende Hoofdbestuursvergadering zal waarschijnlijk in Juni in Antwerpen worden gehouden.

Aangifte van deelneming voor de Grasheuvel kan slechts tot uiterlijk 9 MEI a.s. geschieden. Voor verdere gegevens zie Succulenta nr. 2.

VRIENDELIJK VERZOEK.

Evenals vorige jaren worden in 1956 aan alle nieuwe leden in Nederland en in België gratis enkele plantjes verstrekt. Om deze propaganda te verwezenlijken wordt men vriendelijk verzocht, zoveel mogelijk plantjes te zenden aan: Mevrouw BRAVENBOER, Kethelweg 116, Vlaardingen, die zorg draagt voor de verzending aan Nederlandse nieuwe leden, of aan de heren E. VAN HOOFSTADT, Kasteellei 111, Wijnegem, Antw. België en A. DE PRINS, Provinciesteenweg 167, Boechout, Antw., België, die zorg dragen voor de toezending van plantjes aan nieuwe Belgische leden. Door aller medewerking kunnen wij vele nieuwe leden winnen.

Bij voorbaat hartelijk dank!

CONTRIBUTIE 1956.

Verspreid wonende leden, d.w.z. leden die in plaatsen wonen, waar geen afdelingen zijn gevestigd, worden vriendelijk verzocht, indien zij nog geen contributie over 1956 hebben voldaan, een bedrag van f. 5,00 te willen storten op postrekening no. 133550 ten name van Penningmeester Succulenta te Rijperkerk, Friesland.

Over het verschuldigde bedrag zal per post, na 1 Juni a.s. worden beschikt, met verhoging van 30 cent incassokosten.

Ruil- en Verkoopaanbiedingen.

TE KOOP: Belangrijke bibliotheek op cactusgebied. Prijslijst te bevragen bij Mr. E. JOAKIM, Socrateslaan 10, Zeist, Tel. 4204.

GEVRAAGD: Jaargangen van Succulenta 1919-1928, 1932, 1936-1947. Inhoudsregister 1929-1931-1935 door P. ADMIRAAL. Meezenlaantje 4, Bergen N.H.

GEVRAAGD: Succulenta 1951, no. 4 en 6, in ruil tegen: 1936, no. 1, 2, 3, 5, 7; 1937, no. 1, 2, 4, 6 t/m 12; 1938, no. 1, 2, 3, 5, 9. K. A. STRAATMAN, Uithoornstraat 43hs, Amsterdam-Zuid.

WIE kan mij helpen aan Cactussen en Vetplanten, daar door omstandigheden (ziekte) ongeveer twee derde van mijn verzameling door de vorst is verloren gegaan. Aanbiedingen met prijsopgave aan J. J. v. d. REIJDEN, Dr. de Bruynestraat 5, Leidderdorp.

ZAADVERKOOP ten bate van het Clichéfonds

Voor al aan beginnende liefhebbers geeft het zaaien in Mei vaak zeer goede resultaten, doch daar een groot deel van de in het Maart-Aprilnummer opgegeven zaden uitverkocht is, wordt men verzocht zich te wenden tot Mej. J. J. E. v. d. THOORN, Papegaaieweg 6, Wenum, Apeldoorn, die opgave zal verstrekken van de beschikbare soorten.

Nieuwe Leden :

Mevr. J. Schreuder-v. d. Berg, Dr. D. Bakkerlaan 71, Bloemendaal.
P. Koster, Rollandstraat 37, Haarlem-W.
C. Waalboer, Eemsteijnplein 15, Dordrecht.
L. Dijkman, Bloemendaalseweg 191, Overveen.
Mej. O. Louwerse, Jansweg 2, Haarlem.
H. Pierrot, P. Potterlaan 21, Heemstede.
P. Muntjewerff, Cremerstraat 166, Utrecht.
J. M. A. Leeuwenburg, Hendr. Zwaardekroonstraat 224, Den Haag.
G. de Ceunink v. Capelle, Kijkduinsestraat 235, Den Haag.
Mevr. P. C. A. C. van Loon—de Hoog, Stuyvesantstraat 171, Den Haag.
H. C. Grosjean, Kraaijenlaan 16, Den Haag.
H. F. van Oort Jr., van Baerlestraat 66, Den Haag.
H. F. van Oort Sr., J. P. Coenstraat 25, Den Haag.
Mevr. H. Jans—van Meier, Nic. Tulpstr. 61, Den Haag.
J. N. van de Burg, Bronckhorststraat 34, Noordwijk/Binnen.
R. J. H. Smeets, Crocusstraat 17, Wageningen.
J. A. Bauland, W. Eggertstraat 20, Purmerend.
Mevr. Havenaar, 1ste Emmastraat 1, Haarlem.
J. Grolman, Dennenlaan 93, Zwanenburg, post Halfweg.
Mevr. Oudshoorn, Pleiadenstraat 34, Haarlem Noord.
J. Th. Westerman Jr., van 't Hoffstraat 145, Haarlem.
D. J. de Jong, Adr. de Jongstraat 37, Haarlem-N.
Mevr. C. Visser-Brutel de la Riviere, Terhofstedeweg 2, Overveen.
A. G. van Hoften, Paul Krugerkade 21rd, Haarlem-Noord.
Mevr. M. Klinker-Reynholdt, Spaarnwouderstraat 44, Haarlem.
Mej. G. Klinker, Spaarnwouderstraat 44, Haarlem.

BELGIË :

Marc. Cassan, Groenendaallaan 234, Antwerpen.
Norb. Montolsy, de Vrièrestraat 13, Antwerpen.
Marc. Truyens, Gen. Slingeneyerlaan 16, Deurne.
Alf. Valkiers, van Cortbeemdelei 47, Deurne.
Vict. ten Hove, Bergveld 37, Zoerle-Parwijs.

A. Bosschaerts, Th. Verellenlaan 33, Gooreind.
M. Devos, Floraliënlaan 491, Berchem.
Th. Lens, Kapelstraat 6, Mariaburg-Ekeren.
P. Stevens, Maantjessteenweg 18, Merksem.
Marc. Vets, Pastoor van der Auwerastraat 22, Mortsel.
Mej. Maria Verhelst, Koornbloemstraat 185, Wilrijk.
Louis Baras, Ter Boelhage 3, Leuven.
W. Keteleer, Klein Kraaiwijk 14, Antwerpen.
H. R. de Maesschalk, Begijnenvest 41, Antwerpen.
J. Vermaut, Paardenmarkt 88, Antwerpen.
Ach. van der Meulen, Ramskapellestraat 42, Berchem.
G. Lumbeek, Broomansakker 2, Brassaat.
H. van der Haegen, Koolstraat 41, Aalst.
Joz. Marien, Kadodderstraat 20, Mechelen.

ADRESSEN HOOFDBESTUUR :

A. F. H. BUNING, „Hohorst”, Hamersveld (Utr.), Voorzitter.
G. J. MOL, Mr. P. N. Arntzeniusweg 94, Amsterdam-O., 2e Voorzitter.
Mevr. J. GRULLEMANS-v. BERGHEM, Hereweg 19, Lisse, Secretaresse.
Mejuffrouw J. J. E. VAN DEN THOORN, Papegaaieweg 6, Wenum, Apeldoorn, 2e Secretaresse.

A. J. A. UITEWAAL, Alex. Boersstraat 25huis, Amsterdam-Z., Redacteur.
G. D. DUURSMA, „Vijversburg”, Rijperkerk (Fr.), Penningmeester.
C. BOMMELJÉ, Van der Hoopstraat 47, 's-Gravenhage.
J. A. JANSE, van Ittersumlaan 32, Bennebroek.
C. SMULDERS, De Vriesstraat 26, Eindhoven.
J. A. WAKKA, Heerengracht 58, Zaan- dam.
L. VERHELJEN, Marterstraat 18, Nijmegen.
C. BRAVENBOER, Kethelweg 116, Vlaardingen.
R. VAN AVERBEKE, Drakenhofstraat 70, Deurne, België.
J. VAN BOVEN, Annadreef 16, St. Mariaburg, Antwerpen, België.